Întrebare și răspuns

Întrebarea 8: Mai poartă Domnul Isus încă — adică în gloria Sa — semnele cuielor și al suliței? Ioan 20.20,25,27; Luca 24.39; Apocalipsa 1.7. Dacă da — cum este atunci posibil ca noi, care totuși trebuie să purtăm „un trup în asemănare cu trupul gloriei Sale" (Filipeni 3.20,21), putem să fim eliberați în același trup de neajunsurile și infirmitățile *trupești,* pe care le-am dobândit aici pe pământ și totuși va trebui să fim eliberați, dacă gloria noastră trebuie să fie desăvârșită?! Căci El spune totuși: „Iată, Eu fac *toate* noi!" (Apocalipsa 21.5)

<u>Răspunsul A:</u>

Măreția Persoanei Domnului ne impune o reținere plină de respect atunci când ne angajăm să răspundem la aceste întrebări. Și cititorul să nu piardă din vedere aceasta!

Pasajele citate din Ioan și Luca constituie dovada corespunzătoare că Domnul înviat, dar încă neînălțat, era aceeași Persoană care fusese răstignită pe cruce și așezată moartă în mormânt. Ele oferă dovada împlinirii versetelor 9 și 10 din Psalmul 16. Această dovadă a fost dată pe parcursul a 40 de zile, conform Faptele apostolilor 1.3. Inserarea imediată a relatării despre înălțarea Sa la cer după discuțiile relatate în Luca 24.36 și versetele următoare și în Faptele apostolilor 1.3 și versetele următoare nu lasă niciun dubiu că Domnul nu ar mai fi avut atunci semnele rănilor. Le-ar fi pierdut El oare după intrarea Sa în glorie? Nu putem oare deduce din cuvintele celor doi îngeri (Faptele apostolilor 1.11) că El le va mai avea atunci când „*așa va veni, în felul în care* L-ați văzut mergând spre cer"? Nu că prin aceasta s-ar vrea să se spună că rănile ar fi menționate în mod specific prin expresia „așa va veni, în felul în care". Nu; se referă la modul general. Dar îngerii spun, în mod semnificativ*: „Acest Isus."* Prin aceasta vor să spună, evident: Isus, care vă este familiar, așa cum L-ați cunoscut până în acest moment. Iar *Acesta* avea semnele rănilor. Nu se înscrie în aceeași linie Apocalipsa 1.7? La care adăugăm Zaharia 12.10. Oare cele două pasaje ar vrea să sublinieze doar actul străpungerii (pe care, desigur, o săvârșise soldatul roman), și nu și faptul că El poartă *încă* semnele străpungerii? Chiar dacă aceasta nu este menționat în mod explicit, totuși plângerea asupra Lui se referă la faptul că ei *văd* semnele rănilor și conștientizează cu durere că *ei* înșiși I le-au provocat. De asemenea, Isaia 53.5 se înscrie în această linie a autoacuzării pline de jale din vremurile viitoare, când Îl vor cunoaște; conform Zaharia 12 și Isaia 53, mai întâi în duhul lor, prin încercările din timpul necazului; dar apoi și atunci când Îl vor vedea, conform cu Apocalipsa 1. De asemenea, Zaharia 13.6 pare să sugereze că, atunci când El va veni, mâinile Lui vor purta semnele rănilor, pe care le-a primit în existența Sa anterioară. Cum s-ar putea altfel pune întrebarea: „Ce sunt rănile acestea în mâinile Tale?"[1], chiar dacă, desigur, nu este vorba de o întrebare adresată Lui

[1] Versetul 5 are doar o legătură vagă, nu una directă, cu versetele precedente. Intercalarea deodată a altor personaje, despre care se presupune că sunt cunoscute, nu este ceva neobișnuit în cărțile profetice. De exemplu. „împăratul", anticristul, apare deodată, fără să fi fost anunțat anterior, în Isaia 30.33; 57.9; Daniel 11.36. Sau „Robul DOMNULUI [lui Iehova]", inițial Israel, dar apoi, *fără nicio tranziție,* Mesia în Isaia 49.1 și versetele următoare. La fel și „Păstorul", în Zaharia 11.4 și versetele următoare. Capitolul 13.7 face referire la El, Păstorul din capitolul 11. Totuși, în legătură cu plângerea pentru El, cu curățirea țării de idoli și de profeții falși, trebuie subliniat faptul că El a rezolvat toate consecințele negative ale blestemului care a căzut asupra pământului prin căderea în păcat, devenind, în sens figurat, Robul omului. În limba ebraică, agricultorul este, de fapt, slujitorul, robul pământului (Geneza 2.15; 3.23; 4.2 și mai departe). Tocmai pentru că s-a vorbit despre profeți, vestitorii gândurilor lui

literalmente de către un om. Întregul pasaj final al profetului, de la capitolul 13.1 până la capitolul 14.21 se referă, într-adevăr, la timpul în care El Se va întoarce, așa cum o dovedesc conținutul și expresia „în ziua aceea", care apare de cincisprezece ori. Este ziua judecăților și a restaurării lui Israel.

Până aici, și anume pentru perioada de la cruce până la înălțare și la venirea Sa în glorie, ne putem baza pe Scriptură când spunem: Domnul Isus poartă încă, în gloria Sa, semnele rănilor.

Dar cum stau lucrurile în continuare, pe durata Împărăției păcii și pentru eternitate? Ne oferă oare Scriptura dovezi care să ne permită să spunem cu certitudine „da" sau „nu"? — Din câte știu eu, nu ne oferă. Suntem nevoiți să tragem concluzii despre necunoscut pornind de la ceea ce știm, dacă totuși ne interesează această întrebare. Și cum ar putea să nu ne intereseze Persoana Sa?

Faptul că Scriptura păstrează tăcerea asupra acestui subiect, la fel ca asupra multor altora, ne îndeamnă la prudență.

Marcu 16.12 ne oferă un indiciu. „... S-a arătat *cu altă înfățișare* la doi dintre ei ..." Înainte se spune (versetul 9): „... El S-a arătat întâi Mariei din Magdala ...". Cum era El acolo, că ea nu L-a recunoscut, ci L-a luat drept grădinar? (Ioan 20) I-au fost doar „ochii ținuți", ca în cazul ucenicilor care mergeau spre Emaus, iar apoi „s-au deschis"? (Luca 24.16 și 31). *Glasul* Lui trebuie să fi avut totuși la început un alt timbru, pentru că ea nu L-a recunoască după *acesta*. Și totuși El spusese că oile Sale Îi cunosc glasul. Când a vrut El, când a chemat-o pe Maria pe nume, atunci ea L-a recunoscut. Oare cei doi și cea singură nu au observat semnele de pe mâni? Nu putem da un răspuns la această întrebare, deoarece Scriptura tace. Dar mențiunea din Marcu 16.12: „El S-a arătat cu altă înfățișare", ne îndreptățește să afirmăm: de acum înainte, cu diverse ocazii, El Se va arăta într-un mod și într-o înfățișare pe care le consideră potrivite scopului. Așa a făcut El încă înainte de întruparea Sa ca Om, începând din Grădina Eden. El S-a arătat sub înfățișare umană și angelică; El S-a arătat profetului Isaia într-o înfățișare care nu este descrisă mai în detaliu (Isaia 6 și Ioan 12.37–41). De când Se află în cer ca Om, El S-a arătat de mai multe ori lui Saul — Pavel din Tars. Dacă a fost într-o singură înfățișare sau sub ce înfățișare a fost, acesta nu ne spune; el spune doar, la fel ca Isaia: „L-am văzut" (Faptele apostolilor 22.18; 1 Corinteni 9.1). Aparițiile Domnului, despre care relatează Apocalipsa (1.13-16; 5.6; 19.12,13), au un caracter simbolic; prin urmare, ele nu ne pot transmite cum este Domnul *de fapt pentru noi.* Dar avem voie să spunem următorul lucru cu privire la Apocalipsa 5.6: simbolul *„un Miel ca înjunghiat"* este cu siguranță echivalentul faptului că El încă mai poartă semnele rănilor, după ce S-a înălțat la cer având aceste semne. Dacă apoi, la arătarea Sa din cer, El nu S-a arătat *întotdeauna* într-o înfățișare care să facă referire la rănile Sale, aceasta se întâmplă tocmai conform cuvintelor: „Se arată cu altă înfățișare", într-un fel sau altul, în funcție de cum trebuie să fie caracterizat. În Apocalipsa 1, versetele 5 și 7, El este prezentat celor șapte biserici, și prin urmare *nouă,* ca Martorul credincios, Întâiul născut dintre cei morți, Mai-Marele împăraților pământului și ca Cel care ne-a spălat în sângele Său; de aceea: venind pe nori și, cât de impresionant este contrastul măreț: purtând asupra Sa dovada smereniei Sale anterioare:

Dumnezeu (chiar dacă era vorba de vestitori falși), El este prezentat, cu ocazia acestui fapt, prin mărturisirea: „nici măcar *aceasta* nu sunt eu" (deși El era!), ci doar un înlocuitor al omului înrobit pământului blestemat: „rob al pământului sunt eu"; exprimat în limba germană ușor de înțeles: „un om care lucrează pământul". Și pentru că El are răni – în ebraică „lovituri" – la mâini, o voce întreabă uimită: de unde *le ai*? El dă răspunsul, iar DOMNUL [Iehova] îl dă și El în versetul 7. Franz Kaupp.

semnele rănilor! La fel ca în Isaia 52.13 și versetele următoare: Robul, Cel disprețuit, Cel chinuit va face pe împărați să tremure de uimire înaintea măreției Sale. Despre aceasta din urmă se vorbește doar în Isaia 33.17; Psalmul 45.2,3,4,8, deoarece suferințele de care a avut parte ca Suplinitor nu intră în discuție: El este pur și simplu „Împăratul în frumusețea Sa". Din nou, într-o altă înfățișare, Daniel a avut privilegiul să-L vadă în viziunile nopții, Daniel 7.13.14: pur și simplu „ca un Fiu al Omului", fără o descriere mai detaliată. Acest pasaj face legătura cu propriile Sale cuvinte din Ioan 5.22,27: toată judecata este dată Fiului ... El a primit autoritate să facă judecată, *pentru că este Fiu al Omului.* Înainte de a primi această autoritate, însă, *Fiul Omului* trebuia să moară, pentru ca oamenii să-L mănânce pe Cel omorât, adică să-L primească în inimă ca atare, prin credință (Ioan 6.53-57 sau 48-59). Aceste raționamente interconectate fac să pară exclus că *Fiul Omului,* care va exercita și judecata finală, când pământul și cerul vor fugi dinaintea feței Sale (Apocalipsa 20.11 și versetele următoare), nu ar mai purta încă pe Sine semnele rănilor primite. Și întrucât nu ni se dă niciun indiciu că El nu le-ar mai avea după „sfârșit" (1 Corinteni 15.20-28), să rămânem la această convingere: El le va avea pentru totdeauna. Altfel, ar mai fi El Cel de care ne-a devenit atât de drag? Ne putem imagina că ar putea fi vreodată altfel decât așa cum întrebăm astăzi, cu ardoare și uimire, alături de poet:

„Cum ne va fi..., când noi ...
Ochii, pe care odată curgeau lacrimi
Din cauza suferinței oamenilor și a împietririi inimilor,
Văd rănile care au vărsat sângele prețios,
Care ne-a eliberat de blestemul etern?" (Ph. Spitta.)

Nu ne putem imagina aceasta.

Și acum, cum este posibil ca trupul nostru să poată fi asemenea trupului Său de glorie, lipsit de defectele pe care el le are? Aceasta creează dificultăți doar pentru că El are semnele rănilor în trupul Său de glorie? Dar, vă rog! Defectele noastre trupești actuale și rănile Sale nu pot fi deloc comparate! Semnele rănilor Sale sunt ca niște medalii și decorații, *care au fost câștigate!* Câștigate în trupul Său fără păcat, sfânt, care, după această dobândire, nu a cunoscut descompunerea, rămânând astfel, împreună cu semnele, așa cum era, doar că nu mai era din această creație, ci, în locul acesteia, a devenit unul „ceresc", unul „spiritual"; vezi 1 Corinteni 15.35-54 (40,44,45). Noi nu dobândim nimic în trupul nostru natural care ar putea să ne însoțească la transformare sau la înviere. Trupul *nostru,* cu defectele sale, este supus putrezirii. Aceasta este, într-adevăr, măreția divină: faptul că El poate pune capăt acestuia, pentru a-l înlocui cu ceea ce El dă. Semnele rănilor sunt o parte integrantă a Persoanei Sale. Putem și vom fi asemenea Lui, fără ca ceva echivalent să trebuiască să existe în noi sau asupra noastră. Să luăm în considerare expresiile Scripturii în privința aceasta: vom purta chipul Său (1 Corinteni 15). O imagine redă o persoană; nu este *esența* persoanei. El este Dumnezeu. Noi nu suntem. Vom fi ca El sau asemenea Lui (1 Ioan 3.2); imaginea, pe care noi o vom purta, este identică, așadar, cu originalul, care este El. Dar din cauza aceasta noi nu suntem „El". La fel și în Romani 8.29: ca cei cunoscuți dinainte, suntem predestinați să fim asemănători cu *chipul* Fiului Său. Noi nu vom deveni cine și ce este El în Sine Însuși. Și, după cum s-a spus, rănile Sale fac parte din Sinele Său ca Om glorificat.

Nu ne putem face absolut nicio idee despre trupul Său de glorie și despre al nostru. O vagă bănuială despre aceasta ne poate veni doar când citim în Evanghelii despre transfigurarea Sa. Pavel ne vorbește despre răpirea sa în Paradis, în al treilea cer, adică în prezența imediată a lui

Dumnezeu, că nu este îngăduit să vorbim despre aceasta; tocmai pentru că ceea ce s-a auzit acolo nu se armonizează cu lumea noastră, nu se potrivește cu capacitatea noastră de înțelegere.

În legătură cu „Iată, Eu fac toate noi", trebuie să ne întrebăm: Ce legătură are aceasta *cu noi*? Nu suntem noi oare, în cadrul acestei înnoiri, deja de o mie de ani asemenea Domnului în trupul gloriei? Nu se referă oare pur și simplu la totalitatea vechii creații, pe care o înlocuiește cea nouă, eternă, așa cum arată versetele 1–6 din Apocalipsa 21? — Aceste cuvinte nu se referă la noi. Noi suntem *deja* o creație nouă: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi" (2 Corinteni 5.17). Primirea trupului gloriei nu este decât pecetluirea acestui fapt. (Franz Kaupp).

Răspunsul redactorului coordonator:

Orice cititor atent va considera acest răspuns, la fel ca mine, „prețios", și, prin el, va recunoaște și justețea întrebării care i s-ar putea părea ciudată. Dar, chiar dacă răspunsul pare suficient de cuprinzător, să mai adăugăm totuși câteva precizări care ar putea clarifica subiectul poate puțin mai mult, pentru a elimina pe cât posibil orice neînțelegere în această chestiune.

În primul rând, o precizare cu privire la nota de subsol 1! Cu privire la acest pasaj din Zaharia 13, în Anuarul 15, la întrebarea 17, avem o lucrare foarte aprofundată și, de asemenea, prețioasă, scrisă de dragul nostru colaborator K. O. St., care s-a stins din viață acum un an și jumătate (fr. Steinert, odinioară în Leipzig!), asupra căreia atrag atenția cu cea mai mare insistență. În general, răspunsurile lui K. O. St. din vechile Anuare ar trebui recitite mai des, ele aducând binecuvântări neașteptate celui care cercetează cu sinceritate. Și întrucât „vocea" minunată și aparent de neînlocuit a acelui instrument al lui Dumnezeu în această lume a tăcut pentru totdeauna, singurul lucru *tipărit* de el, și anume acele (aproape) 70 de răspunsuri din „Handreichungen" ar trebui cercetate mai amănunțit; cât de mult au beneficiat deja unii de ele, căci despre el se spune cu adevărat: „Deși a murit, el încă *vorbește*!"

În ceea ce privește întrebarea, i-am răspuns deja personal celui care a întrebat, în esență, în același sens, înainte de sosirea răspunsului menționat mai sus: că semnele rănilor Domnului Isus sunt, ca să zicem așa, „distincții" pe care El le-a păstrat, în timp ce neputințele noastre, ca urmare a *păcatului din lume*, nu ar mai putea exista în trupul gloriei. Și încă câteva explicații!

Dacă chiar și în circumstanțe obișnuite recunoașterea persoanelor depinde foarte des de prezența unor *„semne distinctive",* atunci la reîntâlnirea de după înviere dintre Domnul și ai Săi a fost cu atât mai necesar ca ei să nu aibă nicio îndoială cu privire la Persoana Sa. De aceea se pune accentul pe *„Isus Însuși"* în Luca 24!; vezi versetele 15, 36 și **39!** Faptul că semnele cuielor trebuie să fi jucat un rol deosebit reiese din comportamentul și cuvintele lui Toma, precum și din modul plin de bunătate în care Domnul S-a aplecat asupra dorinței lui Toma, altădată de neînțeles și lipsită de credință (Ioan 20.24-29). Probabil că nu s-ar fi ajuns la mărturisirea impresionantă a lui Toma (versetul 28!) dacă Domnul nu i s-ar fi arătat *exact așa!* Și este atât de important faptul că — ucenicii (fără Toma) Îl văd pe El ca fiind *„Domnul"* pe baza acestor semne de pe mâini și de pe coastă — iar Toma Îl numește *„Domnul meu și Dumnezeul meu"*. Din toate acestea, adică din Luca 24 și Ioan 20, vedem cât de mult efort a depus Domnul pentru a risipi orice, dar chiar orice îndoială imaginabilă cu privire la realitatea nu numai a învierii Sale trupești, ci și a Persoanei Sale rămase neschimbată (identică). Aceasta pare totuși clar ca lumina zilei!

Dar ce ar fi putut să-L determine să renunțe la acele „ordine și decorații", așa cum le numește răspunsul A, pe care El le-a câștigat *în lupta aprigă* **pentru noi**? La fel cum — vorbim și comparăm din punct de vedere uman! — „semnele distinctive" de pe corp nu părăsesc, în general, omul cât timp trăiește, la fel cum „ordinele și distincțiile", pe care și le-a câștigat în război, îi rămân până la sfârșitul vieții, la fel de bine, cred și eu (ca și răspunsul A), că acestea Îi vor rămâne pe chipul Său de Om glorificat — pe care El îl păstrează la fel de bine ca „Fiul" etc. — nu-i vor fi luate niciodată. Cine ar putea să I le ia? — Și de ce ar trebui El să renunțe la ele tocmai în această umanitate glorificată a Sa? — Când Îl vom vedea, când, așa cum se spune într-o cântare frumoasă, din fiecare gură se va auzi: *„El este!",* atunci vor fi și semnele cuielor, pe care le vom vedea la El, după care Îl vom „recunoaște", ca să zicem așa, motiv pentru care — ca și Toma — vom exclama uimiți și închinându-ne: „Domnul nostru și Dumnezeul nostru!" Aceasta nu mi se pare îndoielnic și cred mai degrabă că ar fi o „dezamăgire" dacă nu L-am putea vedea pe El, pe Cel Preaiubit, **„așa cum"** au avut ocazia să-L vadă ai Săi atunci când a înviat și când S-a despărțit de ei! (Ioan 20 și Faptele apostolilor 1.11). *De ce nu noi, care suntem totuși, împreună cu acei ucenici, în exact aceeași stare de binecuvântare, aceea a Bisericii, a Miresei Domnului?!*

Cu siguranță, așadar, noi — ca unii făcuți asemenea Lui — Îl vom vedea așa cum este El! (1 Ioan 3.1—3!).

Dar — și aceasta este acum adevărata întrebare care îi pune dificultăți celui care a trimis-o — dacă vom fi făcuți asemenea Lui, când trupul nostru va fi transformat în asemănare cu trupul gloriei Sale (Filipeni 3.21), atunci nu ar trebui oare ca defecțiunile trupului nostru să ne însoțească exact așa cum acele urme de cuie etc. au trecut odată cu El în trupul de glorie?!

Răspunsul dragului nostru colaborator este atât de clar și de convingător, încât nu poate decât să aibă un efect convingător. Aș dori însă să-l confirm, ca să zicem așa, încă puțin.

Dificultatea celui care întreabă își are cauza, după părerea mea, într-o înțelegere încă oarecum deficitară a ceea ce înseamnă (din punct de vedere doctrinar) faptul că trupul nostru va fi transformat pentru a deveni asemănător cu trupul Său de glorie. În cazul unor astfel de concluzii eronate, precum cele conținute în întrebare, s-ar putea ajunge chiar la a spune că trupul *nostru* ar trebui atunci să poarte chiar și semnele cuielor etc. (!![2]), deoarece trupul Său le-ar purta în gloria Sa. Dar, iubiți frați și iubite surori, lucrurile stau exact așa cum s-a arătat în răspunsul de mai sus: contează *esența* lucrurilor, nu aspectul exterior! Și pentru a ne clarifica puțin acest lucru, dacă Dumnezeu voiește, aș dori să fac referire la *întruparea Domnului Isus*. Scriptura spune în Evrei 2.17: „De aceea, trebuia în toate să devină asemenea fraților ..." (Doar ca o paranteză: faptul că această asemănare nu se referă la păcat, ca și cum El ar fi putut păcătui, este dovedit, printre altele, în capitolul 4.15!) Și încă un verset: „... [El] a luat chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, ..." (Filipeni 2.7-8), și încă unul: „... Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului, ..." (Romani 8.3). Aceasta știm de multă vreme, nu-i așa?, chiar dacă nu putem să-i sondăm adâncurile! Dar cui i-ar veni în minte să gândească sau chiar să spună: „Deci, pentru că El a devenit atât de asemănător cu noi în toate, ba chiar pentru că, după *înfățișare*, a devenit ca orice om, *de aceea* este la fel *și în ceea ce privește Ființa Sa*?" Cine ar îndrăzni să afirme așa ceva?

[2] „Stigmatizările de la Konnersreuther" ale rănilor Celui răstignit se bazează, așa cum a demonstrat acum dr. Lechler, pe autosugestia pioasei catolice Therese Neumann. (Fritz Koch)

Ar însemna același lucru, pe care eu l-am respins mai sus, între paranteze: că El ar fi putut atunci să și păcătuiască, ceea ce, oriunde și oricând s-ar spune, nu este altceva decât o învățătură rătăcită și rea! — El era Om, recunoscut ca atare de oricine la exterior, în așa măsură încât iudeii i-au putut reproșa, la cuvântul Său tainic despre faptul că El l-a văzut pe Avraam: „Nu ai încă cincizeci de ani și l-ai văzut pe Avraam?!" (Ioan 8.57) El era atât de pe deplin Om, încât putea să sufere, să sângereze și să moară — și totuși, chiar și aceasta a făcut-o în mod extrem de tainic, în întregime și numai din proprie voință? (Ioan 10.17,18) Era El Om, cel puțin la înfățișare, ca noi? — nu, nici măcar atât — pentru că spune-mi: a fost El vreodată bolnav? Ți-L poți imagina bolnav? Niciodată — deci, în acest sens, El nu a fost nici măcar om trupește, ca mine și ca tine! Păcatul nu a avut niciodată loc în viața Lui; cum ar fi putut atunci boala să locuiască în El? Dar El a putut „să ia asupra Sa bolile noastre" (Isaia 53; Matei 8.17). Noi nu putem face aceasta! Nici cea mai iubitoare mamă nu poate alina febra înfierbântată a copilului ei suferind, oricât de mult și-ar dori!

Ei bine — ce vreau să spun cu toate acestea?

Totuși, nici noi nu înțelegem înfățișarea Sa minunată de Rob, faptul că „S-a făcut în asemănarea oamenilor", că „S-a făcut asemenea nouă în umanitatea Sa" etc. Ne minunăm de aceasta, ne închinăm cu admirație, copleșiți, la picioarele Sale, dar mărturisim: „O cunoștință prea minunată pentru mine!" (Psalmul 139, care vorbește despre *noi,* oamenii; cu cât mai mult atunci când ne gândim la Fiul Omului! Îngenunchează, tu, cel care citești acum aceste rânduri, și închină-te Lui, așa cum fac eu acum!) O, cât de mare este gloria Sa *ascunsă* în umanitatea Sa! Ei bine — și cum va fi oare gloria Sa *revelată* acolo sus! Ceea ce niciun ochi nu a văzut, vom vedea atunci, glorificați ca El, glorificați în El! — Ceea ce am vrut să arăt prin aceasta este următorul: Domnul era Om, arătând ca noi, cu o istorie umană asemănătoare cu a noastră în multe privințe — și totuși El era atât de diferit de noi; nici măcar înfățișarea Sa exterioară nu purta amprenta noastră, trăsăturile noastre, în spatele cărora pândește păcatul sau, cel puțin, pândea, chiar dacă acum îl ținem în moarte prin credință (putem să-l ținem). El ne era asemănător și totuși atât de diferit! Nimic însă nu ne va putea contesta faptul că El era și este **Om adevărat**: El, Omul lui Dumnezeu, „ultimul Adam, al doilea om" (1 Corinteni 15), care a intrat odată în lumea noastră și, pentru a putea face acesta, a „luat trupul smereniei" (compară cu Evrei 2.14), pentru a deveni capabil să sufere și să moară. Tot astfel, noi vom intra în lumea Sa și vom primi trupul de glorie cuvenit, asemenea celui al Său, în care nu va mai zăcea nimic din vechea natură, și totuși nu vom fi, așa cum arată răspunsul A, **„El Însuși".** Ni se va dărui natura Sa, vom deveni părtași la natura divină într-un sens mai profund decât aici, pe pământ (2 Petru 1.3 și versetele următoare), *dar El are această natură în esența Sa!* Să fie lăudat Numele Său plin de glorie! *Și întrucât acum facem parte din această însușire esențială a Sa, din posesia cea mai intimă a ființei Sale, „gradele și decorațiile" — exact ca și titlurile Sale dobândite, de exemplu „Mai mare Marele Preot"! — adică semnele rănilor Sale, acestea vor stârni mereu din nou adorarea noastră uimită,* noi care — și aceasta este minunea minunilor în această privință! — *tocmai prin ele ne-am pierdut pentru totdeauna „rănile, vânătăile și abcesele", păcatele noastre cu toate consecințele lor.* Ceea ce pentru noi era rușine, pentru El este o onoare eternă! Da, din rușinea noastră a devenit pentru El o onoare eternă, întrucât El „a purtat bolile noastre și a luat asupra Sa durerile noastre" [nota tr.: compară cu Isaia 53.4 nota de subsol], pentru a le înlătura pentru totdeauna. Pentru aceasta să-I fie adusă mulțumire eternă și pentru totdeauna, laudă și onoare din partea inimilor noastre a tuturor, care admiră și se

închină dragostei și jertfei Sale, care I-au adus aceste „decorații și distincții”! Amin. (Fritz Koch)

„Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr; — noi toți am primit din plinătatea Lui, și har peste har” (Ioan 1.14,16)

Titlul original: *„Trägt der Herr Jesus noch – also in der Herrlichkeit – Seine Nägel Male und das Speer Mal?”.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 161-168;
Vol. 18, Anul 1933.